

μας, μία τεραστία παρένθεσις μαρτύρων του πνεύματος ἀδόξως θανόντων. Εἶνε περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν τίνι τρόπῳ ἀπέθανον ὁ Ἰάλεμος, ὁ Βιζυηνός, ὁ Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, ἡ Ἀλεξάνδρα Παπαδοπούλου, καὶ πῶς ἐκηδεύθη ὁ Ροΐδης καὶ ὁ Ἀσώπιος. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος θὰ ὠδηγεῖτο ἀνεπισήμως εἰς τὸν τάφον, ἐὰν ὁ γράφων τὰς γραμμάς αὐτάς μεθ' ἐνὸς φίλου του ποιητοῦ δὲν ἐξήντελον πᾶν μέσον διὰ νὰ γαλθανίσουν ἐπισημούς τινας μακαρίως κοιμωμένους.

Αὕτη ἡ ἔλλειψις ἠθικῆς τοῦλάχιστον ἐκ μέρους τῆς πολιτείας ἀμοιβῆς ἢ προστασίας. — ἀφοῦ ὑπὸ ὕλικήν ἐποψιν ἢ κοινωνία μας ὄχι δὲν ὑποστηρίζει ἀλλὰ μαραίνει μὲ τὴν οἰκτρὰν ἀδιαφορίαν τῆς καὶ τοὺς πλέον εὐσυνειδήτους ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν—αὕτη ἡ ἔλλειψις στοργῆς πρὸς τὸ πνεῦμα τὸ δημιουργικόν, καὶ ἡ ἐγκατάλειψις αὕτη ἐξήνάγκασε πλείστους νὰ ἀποκατασταθοῦν ἐν Εὐρώπῃ, ὅπως ὁ Γύζης καὶ ὁ Μωρεᾶς, ὁ Ἄραμης καὶ ὁ Νικολάου, ὁ Ράλλης, ὁ Μάρδας, ὁ Λ. Ἀστέρης, ὁ Παρθένης, ὁ Ἐπισκοπόπουλος, ὁ Γαλάνης, ὁ Χατζόπουλος, ὁ Καιροφύλας, ὅπως καὶ ὁ Ἰακωβίδης καὶ ὁ Σῶγος διέμειναν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ ξένη, καὶ πόσοι δὲν θὰ ἐσπευδον ἐκεῖ, ὅπου τὸ φῶς καὶ ἡ ἀμοιβή, ἐὰν εἶχον τοῦλάχιστον τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδίου των! Εἶνε ἀξιοδάνυτος ἢ ἀδιαφορία τῶν κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεων, διὰ τοὺς ἐργάτας τοῦ πνεύματος. Δὲν ἐνδιαφέρονται δι' αὐτοὺς οὔτε ὅσον διὰ τὸν τελευταῖον τελωνοφύλακα ἢ τὸν τυχόντα ἀργόμισθον γραφέα Ἐφορίας. Οὔτε ἐν κύτταρον τοῦ ἐγκεφάλου τῶν ἐκατοντάδων ὑπουργῶν ὅσοι διήλασαν ἐπάνω εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἀπησχόλησεν ἢ τύχη τῶν λογίων μας. Ὅλοι τοὺς περιεφρόνησαν. Καὶ ὁμως πλείστοι Ἕλληνες λόγιοι ἱκανοὶ νὰ τιμήσουν οἰανδήποτε φιλολογίαν, πνεύματα φωτεινότετα καὶ δημιουργικὰ, παρῆλθον χωρὶς νὰ φροντίσῃ τὰ Κράτος νὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ τὸν ἄρτον. Πλὴν τοῦ Παλαμᾶ ὅστις ἐλλιμενίσθη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ὅλοι οἱ ἄλλοι ἢ ζοῦν ἀπὸ ἰδιωτικῆς ἐργασίας, ἀναξίας πολλάκις τῆς πνευματικῆς των περιωπῆς ἢ διορίσθησαν μὲν ὅσοι εἶχον μπάρμπα στὴν Κορῶνῃ δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἀλλ' ἐγένοντο ἔρμαια τῆς συναλλαγῆς σήμερον διοριζόμενοι καὶ αὔριον ἀπολούμενοι, ἢ ἐκσφενδονιζόμενοι εἰς τὰ πέρατα τῆς Ἑλλάδος.

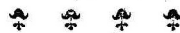
Ποία κυβερνήσις διώρισε ποτὲ ἓνα ἄνθρωπον τῶν γραμμάτων θεωρήσασά τοῦτο καθήκον τῆς, ὅπως ἱκανοποίησῃ τὴν ἀξίαν του καὶ τοὺς μόχθους του εἰς τὸ ἄχαρι στάδιον τῆς συγγραφῆς; Καὶ εἶναι οἱ πλείστοι ἐξ αὐτῶν, ἂν καὶ ἐξόχως μορφωμένοι, πένητες καὶ εἶνε οἰκογενειάρχαι. Ἐκ προϋπολογισμοῦ 130,000,000 πόσα δίδονται εἰς λογίους; Βοᾶ ἀκόμη τὸ διάβημα τοῦ δημοσιογράφου Βερυκίου, ὅστις ἐγένετο ὑποδηματοκαθαριστής, καταισχύνας οὕτω τὴν ἀστοργὸν πολιτείαν.

Ποία Κυβερνήσις ἀπένειμεν αὐθορμήτως τὸ παράσημον εἰς λογίους ἢ καλλιτέχνας καθ' ἣν ἐποχὴν ἐκρέμασθη τοῦτο εἰς τὴν ποδιὰν μπακάληδων, εἰς τὴν βελάδα βλακῶν, εἰς τὸ σακάκι ἐπιτηδείων, εἰς τὴν βλαχόκαλτσαν μικροδημάρχων; Ἀπὸ τοὺς 200 ἐξ ἐπαγγέλματος λογίους καὶ καλλιτέχνας μας οὔτε τρεῖς δὲν ἔχουν τὸ παράσημον διὰ τὰς φιλολογικὰς τῶν ἢ καλλιτεχνικὰς ἐργασίας, ὅσοι δὲ τυχόν

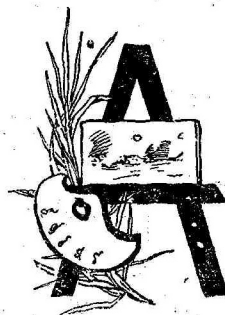
ἐξ αὐτῶν τὸ ἔχουν, τὸ ἔλαβον ὄχι διὰ τὴν πνευματικὴν ἀξίαν των, ἀλλὰ διὰ τὴν μακροχρόνιον ὑπαλληλικὴν ὑπηρεσίαν, τυπικῶς καὶ ἱεραρχικῶς παρασημοφορηθέντες, ἐκτὸς ἂν διέθετε τις ἐκλογικὰ κερὰ λαια.

Καὶ ἡ οἰκτρά αὕτη ἐν τῇ ζωῇ παραγνώρισις, παρακολουθεῖ τοὺς λογίους μας καὶ ἐν τῷ θανάτῳ, χωρὶς ἐν κλωνίον δάφνης ν' ἀκουσθήσῃ ἐπὶ τοῦ βασανισμένου σώματός των, χωρὶς μία ἐνδειξις τῆς ἐπισήμου Ἑλλάδος νὰ ἀποδώσῃ τὰς ἐσχάτας τιμὰς εἰς τὸ σκῆνος των καὶ ἐξαγάγῃ αὐτὴν διὰ τὴν ἐνόσφ οὔτοι ἐζων, ἀστοργίαν τῆς.

ΔΑΦΝΙΣ

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἰ ἀπόκρεω ἐφέτος παρῆλθον ψυχραὶ, κυρίως τε καὶ μεταφορικῶς. «Κρύαις καὶ ἀπόκρυαις», ὡς θὰ ἐλεγέ τις, ἀρεσκόμενος εἰς ἐπαναλήψεις εὐρωτιῶντων λογοπαίγνιων.

Ἐν Ἀθήναις μᾶς λείπει ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος, ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος, ὁ δυνάμενος καὶ θέλων νὰ ἐργασθῇ, νὰ

τρέξῃ, νὰ ἐξοδεύσῃ, νὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ γείνη κατὶ καλόν.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ἦτο ὁ Ἀρνιώτης.

Καὶ πράγματι. Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου, ὁ Λεωνίδας Ἀρνιώτης θέλων νὰ δώσῃ ὀλίγην ζωὴν εἰς τὰ χαυνωμένα νεῦρα τῶν Ἀθηναίων, προσεκάλεσε εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Ἀκαδημίας χορευτικὴν αἴθουσάν του τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ τῶν γυναικῶν του... τῶν γυναικῶν τοῦ θιάσου του δηλαδὴ, τὴν βασίλισσαν τῶν Ἀποκρεῶ.

Καὶ οἱ συντάκται τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων μὲ σοβαρότητα μελῶν συντακτικῆς συνελεύσεως, ἐξελέξαμεν τοιαύτην τὴν δεσποινίδα Τζίναν, εἰρηνικῶς, ἀναιμάκτως, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε σταγὼν...σαμπάνιας, ἐκ τῆς μιᾶς καὶ μόνης προσφερθείσης φιάλης πρὸς ἑορτασμὸν τοῦ μεγάλου γεγονότος.

Ἦλθεν ἡ Κυριακή: Ἡ ἐναρξὶς τοῦ Τριωδίου.

Ἡ Βασίλισσα, συνοδευομένη ὑπὸ τιμητικῆς ἀκολουθίας χορευτριῶν καὶ ἄλλων ἀοιδῶν (Σημ. Παρακαλῶ τὸν τυπογράφον νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ὀρθογραφίαν τῆς τελευταίας λέξεως καὶ ἰδίᾳ τῆς παραληγοῦσῆς) ἐξῆλθεν ἐπὶ κάρρου εἰς περιόδειαν ἵνα χαιρετίσῃ τὰ πλήθη τῶν ὑπηκόων τῆς. Αἴφνης, εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Προαστείου, ὁ παρακολουθῶν μικρόκοσμος εὐρέθη πρὸ ἀστείου ἀληθῶς θεάματος.

Τὸ κάρρο, ὑποκῦψαν εἰς τὸ βάρος τῆς Αὐτῆς εὐτραφεστάτης ἀποκρεατικῆς Μεγαλειότητος, ἐθραύσθη καὶ ἡ ἐφήμερος βασίλισσα κατέπεσεν ἐκ

του θρόνου της, γελῶσα ὁμως μετὰ τῶν πεζῶν ὑπηκόων της, οἵτινες προθύμως τῇ ἔδωκαν χεῖρα βοηθείας πρὸς ταχέϊαν παλινδρόβωσιν τῆς δυναστείας της.

Ἦλθον ἡ ἑσπέρα. Ὁ Ἀρνιώτης ἀνέμενεν εἰς τὴν παρὰ τὸ θέατρόν του αἴθουσαν τὸν κόσμον διὰ νὰ χορεύσῃ, διὰ νὰ ἰδῇ τοῦλάχιστον τὴν βασιλισσάν...

Τίποτε!

Οὔτε τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, οὔτε τὰς ἐπομένους, ὡς οὔτε τὰς προηγουμένας. Ὁ κόσμος ἐπρότιμα τὸ καφε-νεῖον, τὸ οἰκογενειακὸν μᾶζον, τὸ κρεββατάκι του.

Ὀλίγοι προσήρχοντο εἰς τὸν χορὸν καὶ οὐδεὶς ἐχόρευε. Μόνον οἱ χοροδιδάσκαλοι καὶ οἱ βοηθοὶ τῶν ἐχόρευον, ἐκ καθήκοντος.

Εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς ἐπεκράτησε σοβαρότης, ἣν δὲν εἶδον ἀκόμη εἰς αἴθουσαν παραδόσεως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Εἰς τοὺς ἄλλους δημοσίους χοροὺς ἡ αὐτὴ νέκρα. Οἱ ξένοι οἵτινες ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ διασκεδάσουν, θὰ ἐπληξάν ἐξ ἀνάγκης, ἐὰν δὲν εἶχον γνωστὰς οἰκογενεῖας διδούσας χοροὺς εἰς τὰς αἰθούσας τῶν.

Ἡ φιλότιμος προσπάθεια τοῦ Ἀρνιώτη ἐσκόνηται εἰς τὴν ἀρχὴν της.

Ἐπὶ τέλους οὗτος ἠναγκάσθη νὰ συνεταιρισθῇ

μετὰ τοῦ Κ. Τσόχα, καὶ νὰ μεταφέρῃ τὸν θίασόν του εἰς τὸ μικρὸν ἀλλὰ κομψὸν θεατρίδιον «Ὀλύμπια» τὸ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἐν τῇ ὁδῷ Πατησίων, καὶ οὕτω δύο δραστηριότητες, ἐνωθεῖσαι, ἔδωκαν κάποιαν ζωὴν εἰς τὴν πόλιν.

Ἄλλ' ἔδωκαν ζωὴν τεχνητὴν, ζωὴν δι' ἐνέσεων. Τὸ θέατρον ἐπληροῦτο καθ' ἑκάστην ἑσπέραν διὰ νὰ θαυμάσῃ τὰ καζατσόκ, τὰ τσαρδάς καὶ τοὺς ἄλλους ὠραίους χοροὺς τῶν θηλέων οὐσάρων, τὴν ταραντέλλαν, τὸν κινηματογράφον καὶ τὰ λοιπά. Ἀλλὰ μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ὅτε ἤρχιζεν ὁ χορὸς, πάντες σχεδὸν ἀπεχώρουν, καίτοι δὲν ὑπερχεοῦτο τις εἰς πρόσθετόν τινα πληρωμὴν.

Φαίνεται, ὅτι ὁ συρμὸς τοῦ χοροῦ πλησιάζει νὰ λήξῃ.

Καὶ ὁμως, οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀπὸ τῶν ἀρχαιστάτων χρόνων χορευταί, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης δὲν ἀπηξίου νὰ χορεύῃ δημοσίᾳ, ὁ δὲ Πλάτων ἐψέγετο διότι ἠρνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς χορὸν δοθέντα παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Συρακουσῶν.

Ἀλλὰ τότε ἦσαν ἄλλοι καιροί, ἄλλα ἤθη.

Σήμερον ὁ κόσμος φοβεῖται φαίνεται τὸν ἀφορισμὸν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου κατὰ τῶν χορῶν καὶ τῶν μεταμφιέσεων.

I. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Τὰ δωρηθέντα εἰς τὴν Ἐθν. Πινακοθήκην ὑπὸ τοῦ κ. Γρ. Μαρασλή ζωγραφικὰ ἔργα, ἐτοποιητήθησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ κ. Ἰακωβίδου εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Ἀβερωφείου μεγάρου. Τὰ ἀποσταλέντα ὑπὸ τοῦ κ. Μαρασλή ἔργα εἶνε δέκα θανμάσια ἐλαιογραφία διασήμων Ρώσων ζωγράφων, ἦτοι Ὀρλόβσκη, αἱ τελευταῖαι ἀκτίνες. — Μπορομούμωφ, ὁ Νεβας ἐν καιρῷ νυκτός. — Σβέρισκωφ, Ἀγέλη λύκων. — Αἰβαζόφσκη α') Γαλήνη. β') Ἰούνιος. — Μετσέφσκη, Ἀποψις Κοιμαίας. — Λιέμπεγκωφ, Ἡ γραῖα γελωτοποιός. — Γολοβκόφ, Ἀκάτιον. — Φιλιππωφ, Σκηναὶ ἐπὶ τῶν Καυκασίων ὄρεων, δύο μεγάλαι ὕδατογραφία Ἐκτὸς τούτων ἀπέστειλεν εἰς ἰδιαιτέρας θήκας πολυτιμωτάτην συλλογὴν ἐξ III περισχεδιασμάτων πρωτοτύπων τῶν διασημοτάτων ζωγράφων τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῶν μετέπειτα χρόνων, ἐν οἷς τοῦ Ραφαήλ, τοῦ Ροῦβένς, τοῦ Τινορέτου κ.λ.π. Τὰ προσχεδιάσματα ταῦτα θὰ ἐκτεθῶσιν ἐν κατασκευασθησομέναις πρὸς τοῖο τὸ δαλίνας θήκαις.

Νέος Ἕλληνας βαρτόνος ὁ κ. Δ. Δημακόπουλος παρεπιδημῶν εἰς Ἀθήνας ἐκάλεσε εἰς καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα τοὺς φίλους τῆς ἐκλεκτῆς μουσικῆς. Ὁ κ. Δημακόπουλος δὲν ἀπεπεράτωσεν ἔτι τὰς ἐν Ἰταλίᾳ σπουδὰς του, ἔχει ὁμως ἱκανὸν ἄλγαντον φωνῆς, ἣτις αὐν δὲν εἶνε ἔντονος καὶ σταθερὰ, ἔχει ὁμως γλυκύτητα καὶ εὐστροφίαν, παρέχονσα πολλὰς ἐλπίδας ὅτι θ' ἀποβῇ πολὺτιμος. Ἐκ τῶν συμπραξάντων, ἡ δεσποινὶς Πλέσκα ἐτραγοῦδησεν ὠραϊότατα, καὶ τοι εἶνε ἀκόμη μαθήτρια.

Ἀπέθανεν ἐν Τριπόλει, ἐνθα ὑπηρέτει ὡς εἰσαγγελεὺς, ὁ συγγραφεὺς πολλῶν κωμωδιῶν Μιχαὴλ Ζώρας. Ὁ Ζώρας εἶχε στεφθῆ πλέον ἢ ἅπαξ εἰς τὸν Λαοσάεινον διαγωνισμὸν. Ἐκ τῶν παρασταθέντων ἔργων του ἔσχον ἱκανὴν ἐπιτυχίαν τὰ «Ἀνόμοια», τὰ «Φαινόμενα καὶ πράγματα» ὁ «Δέκατος τρίτος» καὶ ἐσχάτως οἱ «Ἐπαρχιώται» εἰς τὸ Βασ. Θέατρον.

Εἰς τὸ Βασ. Θέατρον ἐδόθη συναυλία ὑπὸ τῶν ἄριτων ἀφιχθεῖσων Ρωσίδων δεσποινίδων Βέρας καὶ Ναδέζδας Τσερνέτςκα. Εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὅθεν διηλθον δώσασι 300 συναυλίας ἐκρίθησαν εὐμένεστατα. Ἡ Βέρα εἶνε κλειδοκυμβαλίστρια, ἡ δὲ Ναδέζδα μεσόφωνος εἰς τὸ Θέατρον τῆς Πιερουπόλεως.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν μετεκάλεσεν ἐν Γερμανίας τὸν διάσημον Ἕλληνα κλειδοκυμβαλίστην κ. Α. Λαμπρινόν, ἀπόφοιτον τοῦ Ὁδείου τῆς Λειψίας. Θὰ δώσῃ δύο συναυλίας εἰς τὸ Ὁδεῖον.

Ἡ Ἰταλικὴ Βουλὴ παρεδέχθη πρότασιν περὶ ἀνεγέρσεως ἐν Ρώμῃ μνημείου εἰς τὸν Καροῦσιτι.

Ὁ μέγας χημικὸς Μασσάν, ὁ λαβὼν πέρουσι τὸ βραβεῖον Νομπέλ, ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις.

Εἰς τοὺς ἐν Ρώμῃ τιμῶντας τὴν Ἑλλ. τέχνην διακε-